

Január 24-én 16 órakor kezdődik a református templomban az ökumenikus imahét befejező alkalma.

Január 30-án a 10 órakor kezdődő koncelebrált szentmise keretében megyéspüspökünk megnyitja Bodajkon, az ősi zárandokhelyen, az Isteni Irgalmasság Kapuját. Az alkalomra szeretettel várja a zárandokokat az egyházmegye minden részéből. Amennyiben valakinek az utazásban segítségre van szüksége, jelezze a plébánosnál!

Február 2-án (kedden) Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepét üljük, amely egyben a Megszentelt Élet napja. Püspök atya szeretettel várja a szerzeteseket, a lelkiismereti mozgalmak és a családközösségek tagjait Székesfehérváron, a püspökséggel szemben lévő Szent Imre templomba, a 17 órakor kezdődő ünnepi szentmisére. Amennyiben valakinek az utazásban segítségre van szüksége, jelezze a plébánosnál!

Miserend

Klotildliget:

január 24. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Neh 8,2-4a.5b.8-10
1Kor 12,12-30 v. 1Kor 12,12-14.27
Lk 1,1-4;4,14-21

január 26. kedd 18 óra

január 28. csütörtök 18 óra

január 30. szombat 18 óra

január 31. vasárnap
 ünnepi szentmise 9 óra
 családok miséje 11 óra
 egyetemi mise 20 óra
Jer 1,4-5.17-19
1Kor 12,31-13,13 v. 1Kor 13,4-13
Lk 4, 21-30

Pilisjászfalu:

január 31. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

január 24. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra
január 25. hétfő 17 óra
január 29. péntek 17 óra
január 30. szombat 17 óra
január 31. vasárnap
 ünnepi szentmise 11 óra

Heti imaszándék

Imádkozzunk, hogy az erőszak és a félelem hatalmát az evangéliumi szeretet és bölcsesség eszközeivel sikerüljön legyőzni Európában, az egész világon – és a szívünkben.

Ismét rá kell találnunk az irgalmasság forrására!

A Szentatya katekézise előtt az ökumenikus imahét igéjét olvasták fel:

„Ti választott nemzetiség, királyi papság, szent nép vagytok, melyet Isten tulajdonába vett, hogy hirdessétek annak nagy tetteit, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott meg titeket. Akik egykor nem voltatok nép, most Isten népe vagytok, s akik számára nem volt irgalom, most irgalomra találtatok” [1Pét 2,9–10].

Ezután mondta el Ferenc pápa katekézisének:

Kedves testvéreim, jó napot kívánok! Meghallgattuk azt a szentírás szakaszt, amely reflexiónkot vezet a keresztények egységéért tartott idei imahéten. Ezt január 18-tól 25-ig tartjuk, vagyis ezen a héten. Szent Péter első levelének ezt a részletét egy lettországi ökumenikus csoport választotta, melyet az Egyházak Ökumenikus Tanácsa és a Keresztény Egységet Előmozdító Pápai Tanács bízott meg.

A rigai evangélikus székesegyház közepén van egy 12. századi keresztelőkút, abból az időből, amikor az evangélium hirdetésével Szent Meinhard egész Lettországot keresztény hitre térítette. Az a kút beszédes jele a Lettorság összes keresztényei, katolikusok, lutheránusok

és ortodoxok által elismert hit eredetének. Ez az eredet pedig a mi közös keresztségünk. A II. Vatikáni Zsinat kijelenti: „A keresztség létrehozza az egység szentségi kötelékét, mely mindazok között érvényesül, akik általa újjászülettek” (*Unitatis redintegratio*, 22). Szent Péter első levele az első keresztény nemzedékhez szól, hogy tudatosítsa bennük a keresztségben kapott ajándékot és a vele járó kötelezettségeket. Ezen az imahéten nekünk is az a feladatunk, hogy mindezt felfedezzük, és hogy felülemelkedve megoszlásainkon ezt együtt tegyük.

A keresztségen való közös osztozás mindenekelőtt azt jelenti, hogy mindannyian bűnösök vagyunk, és rászorulunk arra, hogy Isten megváltson, megmentsen a rossztól. Ezt a negatív aspektust hívja Szent Péter első levele „sötétségnek”, amikor kijelenti: „a sötétségből csodálatos világosságára hívott meg titeket”. Ez a halál megtapasztalása, melyet Krisztus magáévá tett, és amelyet a keresztségben az szimbolizál, hogy alámerülünk a vízbe, és amelyet a vízből való kiemelkedés követ, a Krisztusban való új életre való feltámadás szimbóluma. Amikor mi, keresztények azt mondjuk, hogy egyetlen keresztségben részesedünk, ezzel azt állítjuk, hogy mi, mindannyian – katoli

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
 Megjelenik: minden vasárnap
 2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.

Plébános: Száraz László
 ☎ (30) 748-4427
 szarazlaszlor@gmail.com

kusok, protestánsok és ortodoxok – osztozunk abban a tapasztalatban, hogy kihívattunk az irgalmat nem ismerő és elidegenítő sötétségből az élő és irgalommal teli Istennel való találkozásra. Sajnos ugyanis mindannyian megtapasztaljuk az önzést, amely megoszlást, magunkba zárkózást szül, és mások megvetését eredményezi. A keresztségtől való újraindulást az jelenti, hogy ismét rátalálunk az irgalmasság forrására, a remény forrására mindenki számára, hiszen senki sincs kizárva Isten irgalmából. Az, hogy a keresztények részesednek ebben a kegyelemben, elszakíthatatlan köteleket hoz létre köztünk, és így – a keresztség erejében – mindannyian ténylegesen testvéreknek tarthatjuk egymást. Ténylegesen Isten szent népe

vagyunk, még ha bűneink miatt nem vagyunk is teljes egységben. Isten irgalma, mely a keresztségben működik, erősebb megoszlásainknál. Amilyen mértékben befogadjuk az irgalmasság kegyelmét, annyira válunk egyre teljesebben Isten népévé, és arra is képessé válunk, hogy hirdessük mindenkinek Isten nagy tetteit, éppen az egységről tett egyszerű és testvéri tanúságtételünkön keresztül. Mi, keresztények mindenkinek hirdethetjük az evangélium erejét, ha közösen törekszünk az irgalmasság testi és lelki cselekedeteire. Ez konkrét tanúságtétel a köztünk, protestáns, ortodox és katolikus keresztények közötti egységről.

**forrás: Magyar Kurír
a Vatikáni Sajtóközpont nyomán**

Böjte Csaba „Az irgalmasság iskolája” című beszéd sorozatában január 17-én Csíksomlyón, 20-án a dévai templomban az irgalmasság testi cselekedeteinek harmadik állomásáról beszélt.

A szegényeknek ruhát adni

Sokkal többről van szó, mint ruhát adni a szegényeknek – hangsúlyozta Csíksomlyón elmondott beszédében Csaba testvér. Az újszülött Jézus képét elevenítette fel, akit édesanyja nagy szeretettel pelenkázott, öltöztetett; majd a nagybacska gyermek Jézus képét, akinek édesanyja ruhát varrt, felpróbálta rá, megforgatta, megnézte, hol kell megigazítani... Hétköznapi jelenetek, amelyek megtörténhettek velünk is, amikor édesanyánk öltöztetett, rendbe tette, kivasalta, kiigazította ruháinkat. Aki elindult az irgalmasság iskolájának útján, sokféle módon gyakorolhatja az öltöztetést, különösen most, farsang idején – tette hozzá. Elmesélte, hogy Aradon az egyik nevelő Ferenc Józsefnek és Sisi királynénak öltöztetett fel két kisgyermeket. Minden kisfiú bátor lovag, hős akar lenni, sok kitüntetéssel, hogy szívét hölgyét meghódítsa – ez a kisfiú

most ilyen lehetett. Megvalósult a kislány álma is, hogy hercegnő lehessen, akit csodálnak! Ezzel is segíthetünk, hogy a másik ember megvalósíthassa önmagát! Fontos feladata a nevelőnek úgy öltöztetni a gyermeket, hogy lehessen benne gyönyörködni – tanította Csaba testvér. Meghatottan idézte fel a közelmúltban az örökkévalóságba távozott édesanyja alakját: ha sorban állnának mindazok, akiknek valaha ruhát adott, nagyon hosszú lenne a sor. Nemcsak a szegényeknek adott, hanem sokaknak. A hozzájuk betérő kispapokon például mindig észrevette, ha szükségük volt nadrágra, ingre. Milyen jó lenne szelíd jósággal öltöztetni másokat, javítani az öltözködésükön! Figyelni a másikra, hogy szebbé tegyünk ily módon is a környezetünket – fejezte ki vágyát Csaba testvér. Elmesélte, hogy 1993-ban, amikor

elkezdtek a Szent Ferenc Alapítvány munkáját, táborot szerveztek az utcagyerekeknek, akik piszkosak voltak, szakadt ruhában jártak, messziről látszott rajtuk, hogy szegények. A tábor elején megfürdették őket, megmosták a hajukat, új ruhákat válogattak nekik. Az egyik zsákban nagyon előkelő ruhák voltak, az egyik kislány ebből választott ki egy fodros bársonyruhácskát. Nagy is volt rá, meleg is volt, de neki az tetszett, büszkén viselte a nagy nyári hőségben. Böjte Csaba figyelmeztetett, a szegényeket öltöztetni nem azt jelenti, hogy a koldusnak adunk egy zsák ruhát, és rohanunk tovább, hanem tudatosan kell gyakorolni az öltöztetést, kiválogatni a ruhát a rászoruló gyermekkel együtt.

Szoktunk-e figyelni egymásra? – kérdezte Csaba testvér a templomban összegyűlt híveket, illetve kérdez mindenkit, aki hallgatja elmélkedését. Jó lenne figyelni egymásra, észrevenni, ha valakinek nincs sálja, sapkája a hidegben! Arra buzdította a gyerekeket, ha látnak olyan hajléktalant az állomáson, aki fázik, szóljanak otthon a nevelőiknek, és menjenek ki együtt, öltöztessék fel. Könnyek között emlegette édesanyját, aki nemcsak gyermekkorában öltöztette, a jelenleg rajta lévő habitust is ő varrta. Örömmel gondol vissza rá, hogy első fizetéséből maga is ruhákat vett édesanyjának: csizmát, kabátot, mindent, amire szüksége lehetett. Nem lehet tudni, hányszor lesz alkalmunk az irgalmasság cselekedeteit gyakorolni egymással. Élünk a lehetőséggel, ha ott a labda és ott a kapu, merjük ráérni – buzdított.

Böjte Csaba figyelmeztetett, hogy elmélkedni, beszélgetni az irgalmasságról egy hajítófát sem ér – az ér valamit, ha elindulunk, és szeretettel odafordulunk a másikhoz. Használjunk ki minden lehetőséget arra, hogy öltöztetni tudjunk, szebbé tudjuk tenni környezetünket – hangzott az erre a hétre szóló felhívása.

A dévai templomban január 20-án elmon-

dott beszédében Csaba testvér újabb történetekkel illusztrálta, milyen fontos gyakorolni az irgalmasság harmadik testi cselekedetét, vagyis öltöztetni másokat. Az Apostolok cselekedeteiből idézte fel Tabita alakját (ApCsel 9,36–42): a közösség elkeseredett, mert meghalt ez az asszony, aki sok szép ruhát varrt nekik. Szent Pétert hívták, aki kérte Istent, tegyen csodát – és Tabita feltámadt, Isten feltámasztotta az asszonyt, aki ruhát varrt az özvegyeknek.

Csaba testvér ismét édesanyja alakját idézte fel, aki varrónő volt, ebből a munkából nevelte fel gyermekeit. Amikor beteg volt, és Csaba testvér elment hozzá a kórházba, az asszony a betegágyán is észrevette, hogy fiának szakadt a kabátja. Hívatta a nővért, tűt, cérnát kért tőle, gondosan, szakszerűen megvarrta fia kabátját – a kórházban fekvő is volt gondja erre.

Ahogy korábban is: ha látta, hogy valakinek nincs megfelelő cipője, sapkája, megpróbálta orvosolni a bajt. Csaba testvér ismét felhívta a figyelmet arra, ez nem mindig azt jelenti, hogy valakinek valóban nincs ruhája, fázik. Megvallotta, hogy ezt a fajta gondoskodást neki magának is tanulnia kell: főként a lányok számára nem mindegy, milyen ruha, cipő van rajtuk, az is fontos, hogy szépen találják magukat benne. Édesanyjának volt türelme addig válogatni, amíg a gyerekek nem találtak megfelelő ruhát maguknak.

Hozzátette, lehet öltöztetni az iskolai füzeteket is, hogy rendesek legyenek; az oltárt, hogy szép legyen; az asztalt, hogy szépen legyen megterítve – mindennek megvan a maga kultúrája, ezt is meg kell tanulni. Öltöztessük fel egymást szépen! Nemcsak ruhába, hanem szeretetbe, jóságba, irgalomba, az irgalmasság testi cselekedeteibe! – buzdított Csaba testvér az irgalmasság iskolájának harmadik elmélkedése végén.

forrás: Magyar Kurír